

МАРТИН РАЛЧЕВСКИ

СВЕТИ ГЕОРГИ И АГНЕТО

/от сборника с разкази на М. Ралчевски „ДУША“/

Всяка година, около Гергьовден, се случваше нещо необяснимо с Елисавета. Тя бе интелигентна жена. Образована и начетена. Бе изправена, с гордо вдигната глава. И се носеше финес и самочувствие. Но приближеше ли този празник всичките ѝ знания и увереност изведнъж я напускаха.

Когато на 6-ти май, преди петнадесет години, се роди синът ѝ, тя и нейният съпруг не се поколебаха и го кръстиха на светеца. Момчето растеше здраво и щастливо, а те на всеки негов рожден ден събираха роднините, за да хапнат, според традицията, печено агне, да пийнат ракия и вино и да се повеселят. Агнето винаги бе вкусно и всички с апетит си облизваха пръстите, но, незнайно защо, на Елисавета не ѝ понасяше. С виното, салатите, мезетата, домашно омесената пита и десертите нямаше проблем. Вкусеше ли обаче от агнето вкусът в устата ѝ се вгорчаваше. За съжаление тази странност не се случваше единствено на самия празник. Но и всеки път, когато отиваше до пазара, за да купи агнето. Тогава като че в главата ѝ влизаше някакъв глас, който ѝ нашепваше: „А Свети Георги яде ли агнета?“. Гласът бе мек и топъл, но Елисавета се плашеше. „Какво означава това?“, питаше се тя в недоумение, а гласът, подобно на тихо ехо, продължаваше: „Агнетата са деца... деца... деца...“

Какво ли не опита, за да разбере причината за случващото се. Тя не бе религиозна, нито пък бе вегетарианка. Даже напротив. Симпатизираше на хората, които консумираха месо. Според нея то бе необходимост. Даваше сили и протеини и никой не биваше да се лишава от него, освен ако не страдеше от заболяване, което го налага. Затова, според нея, нямаше никаква логика за появата на неканеният глас.

Всеки път в дните около празника вместо да се чувства щастлива тя изживяваше ужасен период. Всячески се опитваше да заглуши натрапчивият глас. Опитваше с алкохол, шумни разговори, смях, танци. А често взимаше и разни хапчета. Резултат обаче нямаше. Вече петнадесет години се бореше с проблема и всеки път бе побеждавана от него. Наближеше ли Гергьовден в един миг всичко се объркваше.

Тържеството започна. Домакините вдигнаха наздравица. И чашите зазвъняха. Всички отпиха, поздравиха рожденика и наченаха салатите.

– А ти някога опитвала ли си да намериш отговор на твоя проблем по нетрадиционен начин? – обърна се към нея неочаквано нейната добра приятелка Мая, която бе седнала от лявата ѝ страна.

– Разбира се – отвърна Елисавета учудена от прямотата ѝ.

Вечерта протичаше по обичайния начин. Гостите хапваха, пийваха, разговаряха, слушаха музика и се веселяха. Неусетно наближи полунощ, десертът току-що бе сервиран, когато Мая отново провокира домакинята.

– Щом казваш, че си опитала всичко и нищо не се е получило, защо не пробваш с молитва? – показвайки с жест, че десертът е превъзходен многозначително попита тя.

– Да не съм някоя фанатичка – отвърна смутено Елисавета, – на моята възраст няма тепърва да почна да чета молитви я.

– Прощавай, но аз пък си мисля, че това, което ти се случва всяка година с тези агнета има по-дълбок смисъл. Имам предвид баща ти.

Вниманието на Елисавета бе приковано.

– Слушам те! – отвърна тя.

– Прощавай, че те връщам назад, но всички знаем, че баща ти, Бог да го прости, беше свещеник. Е, вие имахте някои противоречия и не се разбирате, но той все пак те обичаше до последно. Знам, че звучи странно, но... допускаш ли, че това с агнетата може и да е някакъв знак от него?

– Защо ми го причиняваш? – разстрой се Елисавета. Но малко по-късно помоли Мая да продължи.

– Помоли се – посъветва я тя. – Именно днес. На самия празник! След като ни изпратиш, влез в спалнята, остани сама и го направи. Помоли се на Свети Георги. Мисля, че ще получиш някакъв отговор. Понякога отговорите на важните въпроси са скрити в малките неща.

Елисавета въздъхна многозначително.

В ранните часове на нощта, след като изми чашите и чиниите и разтребил посудата тя се опъна на леглото. Полежа около минута и тъкмо се канеше да загаси нощната лампа, когато си спомни за съвета на Мая. Надигна се бавно и седна. Колебаеше се. Не се бе молила от много време и не знаеше как и откъде да започне. Сърдечното ѝ желанието обаче отключи нещо в нея и думите започнаха да се леят от самосебе си.

Интересното се случи на следващия ден.

От кварталния магазин до блокът, в който живееше, пътят ѝ минаваше през голяма детска площадка. Тя тъкмо се прибираще, стискайки в ръка малка торба с покупки, когато пред краката ѝ се търколи футболна топка. Пред нея изневиделица застана малко момче. Погледнаха се един друг и нещо я жегна в сърцето. Детето приличаше невероятно много на нейният син, когато беше малък.

- Как се казваш, моето момче? – попита тя, подавайки му топката.
- Георги! – отвърна тихо момчето.
- Не съм те виждала преди. Наблизо ли живееш?
- Не – поемайки топката от ръцете ѝ рече то, – не съм оттук, но и аз не ям агнета.
- Какво?! – втрещи се Елисавета. – Какво каза?!
- Агнетата са деца! А Георги не яде деца... – погледна я то сърдито.